

UNE PRODUCTION FRENCH à LA CARTE

FRENCH

Listen more to speak better

TO GO

EPISODE 41: VICTOIRES DE LA MUSIQUE
FRENCH MUSIC AWARDS

למעשה, אם זה היה אפשרי, הייתי עושה את הפרק הזה רק עם קטעי שירים. כי כן, היום אני הולכת לדבר אתכם על מוזיקה. ולדבר על מוזיקה בלי שתאזינו לזמרים אותם אני אזכיר זה קצת כמו לדבר על מנה בלי לתת לכם את המתכון או בלי שתטעמו... למרות ש... טוב, כבר קרה לי כאן שדיברתי על אוכל (BOUFFE זה אוכל, מה שאנחנו אוכלים) בלי לתת לכם את המתכון.

En fait, si c'était possible, je ferais cet épisode avec uniquement des extraits de chansons. Parce que oui, je vais vous parler de musique aujourd'hui. Et parler de musique sans vous faire écouter les chanteurs que je vais citer, c'est un peu comme parler d'un plat sans vous en donner la recette ou sans vous faire goûter... Quoique... enfin, ça m'est déjà arrivé de vous parler de bouffe (la bouffe, c'est la nourriture, ce qu'on mange) sans vous donner la recette.

אדבר אתכם על מוזיקה השבוע, כי בשבת

Je vais vous parler de musique cette

האחרונה, 11 בפברואר, התקיים טקס הוויקטואר דה לה מוזיק. ומהם הוויקטוארים דה לה מוזיק? ובכן, דמיינו את פרסי הגראמי הצרפתי. כן, יש לנו גם פרסים למוזיקאים, זמרים, זמרות. והשנה זו הייתה המהדורה ה-37 - אל תחשבו אפילו לשנייה שידעתי את זה, אני בכלל לא מומחית לנושא ולכן ברור שלא ידעתי שאנחנו כבר שם. אני, בטיפשות, הייתי אומרת את המהדורה ה-20, אבל היי, אני לא רפרנס. רחוק משם. למה? ובכן, כי באופן כללי אני לא עוקבת יותר מדי אחרי הטקסים האלה. (כשאני אומרת JE NE SUIS PAS, זה לא הפועל "ETRE / להיות" בזמן הווה, זה הפועל "לעקוב" - אני יודעת, זה מבלבל, מפתיע). אז זה נכון שאני לא ממש צופה בתוכניות מהסוג הזה בטלוויזיה. אבל השנה זה קצת שונה כי שני המתבגרים שלי (הילדים שלי, שהם בני נוער) רצו לצפות בטקס, וכמה מהתלמידים הצעירים שלי ביקשו ממני ללמוד שירים מהמועמדים. המועמדים, כך אנו קוראים לאמנים שנבחרו לפרס - כאן, ה-Victoires de la Musique.

בעקבות בקשת תלמידיי, דיברנו על מוזיקה בשיעור, ועל טעמים בכלל. היה מאוד מעניין להבין את המנגנון - כלומר איך כל אחד מהם (טוב, אני צריכה להגיד "מאיתנו" כי בסופו של דבר, אני לא שונה מהם) - אז איך כל אחד מאיתנו בוחר את הזמרים להם הוא מקשיב. כשאני מציעה לתלמידים שלי בני יותר מ-60 שירים של היום, או שירים שיצאו במאה ה-21, לרוב זה זוכה להערכה מתונה. זה לא אומר שהאמנים האלה לא טובים, אבל התלמידים שלי נדבקו בשמות הגדולים בשירה הצרפתית וכנראה מתקשים להסתגל למוזיקה חדשה. אז הם מבקשים ממני את ברל, בראנס, אדית פיאף, אזנבור, איב מונטן. האחרים, קצת יותר צעירים, אוהבים גם את ג'ו דאסין, מישל פוג

semaine parce que samedi dernier, le 11 février, c'était la cérémonie des Victoires de la Musique. Et c'est quoi les Victoires de la Musique ? Et bien, imaginez les Grammy Awards français. Oui, nous aussi, on a des récompenses pour les musiciens, les chanteurs, les chanteuses. Et cette année, c'était la 37ème édition - n'imaginez même pas une seconde que je savais ça, je ne suis pas du tout experte sur le sujet et donc je ne savais évidemment pas qu'on en était déjà là. Moi, bêtement, j'aurais dit la 20ème édition, mais bon je ne suis pas une référence. Loin de là. Pourquoi ? Et bien, parce qu'en général je ne suis pas trop ces soirées. (Quand je dis que je ne suis pas, ce n'est pas le verbe "être" au présent, c'est le verbe "suivre" - je sais, c'est déroutant, surprenant). Donc, c'est vrai que je ne regarde pas vraiment ce genre de programmes à la télé. Mais voilà, cette année, c'est un peu différent parce que mes deux ados (mes enfants, qui sont adolescents) voulaient regarder la cérémonie, et certains de mes jeunes étudiants m'ont demandé d'étudier des chansons des nominés. Les nominés, c'est comme ça qu'on appelle les artistes qui ont été sélectionnés pour une récompense - ici, les Victoires de la Musique.

Suite à la demande de mes étudiants, on a parlé de musique en cours, et des goûts en général. C'était très intéressant de comprendre le mécanisme - je veux dire par là comment chacun d'entre eux (enfin, je devrais dire "chacun d'entre nous" parce qu'au final, je ne suis pas différente d'eux) - donc comment chacun d'entre nous choisit les chanteurs et chanteuses qu'on écoute. Quand je propose à mes étudiants de plus de 60 ans des chansons d'aujourd'hui, ou qui sont sorties au 21ème siècle, c'est souvent

(טוב, במיוחד השיר המפורסם מאוד שלו "Belle histoire"), גם את פרנס גאל. ולמעשה, זה בגלל שהם שומעים את השירים האלה באופן קבוע ברדיו בארצם. אז זה מוכר להם. בשיעורי צרפתית, קשה לספק את כל התלמידים הצעירים שלי כי יש להם טעם מאוד אקלקטי - זה אומר מאוד מגוון, הם לא מאזינים לז'אנר אחד של מוזיקה. אז תמיד יש כאלה שלא יעריכו את השיעור בכלל. או שמבקשים ממני ראפ צרפתי - כי נראה שהיום זה פה אחד. אבל זה מסובך, ראפ, בכל השפות. באופן כללי הקצב מהיר, המילים בסלנג, יש הרבה רפרנסים תרבותיים וחברתיים. בקיצור - זוועה למורים לצרפתית (-: סתם צוחקת... עם זאת, אני לפעמים משמיעה להם שירים כאלה, בלי שום תרגיל מיוחד, רק בשביל ההנאה לגלות אמן. תמיד יש תלמיד שרוצה ללמוד את המילים - המילים הן הטקסט של השיר. ואני מסבירה לו שלא תמיד צריך להבין כל מילה כדי להעריך שיר או אמן. אהבה למוזיקה כוללת גם מנגינה, קצב, קול, רגשות, אנרגיה. לא ?

למעשה, אם אני חושבת על זה, זה לא דבר רע שהילדים שלי גרמו לי, במרכאות, לצפות בטקס Victoires de la Musique. מרכאות הן הסימן הקטן ששמים לפני ואחרי מילה או קבוצת

moyennement apprécié. Cela ne veut pas dire que ces artistes ne sont pas bons, mais mes étudiants sont restés sur les grands noms de la chanson française et ont apparemment du mal à s'adapter aux nouveautés de la musique. Donc ils me demandent Brel, Brassens, Edith Piaf, Aznavour, Yves Montand. Les autres, un peu plus jeunes, aiment aussi Joe Dassin, Michel Fugain (enfin, surtout sa chanson très connue "Belle histoire"), France Gall aussi. Et en fait, c'est parce qu'ils entendent régulièrement ces chansons à la radio dans leur pays. Donc ça leur est familier. En cours de français, c'est difficile de satisfaire tous mes jeunes étudiants parce qu'ils ont des goûts très éclectiques - ça veut dire très divers, ils n'écoutent pas un genre unique de musique. Donc il y en a toujours quelques-uns qui ne vont pas du tout apprécier la leçon. Ou alors ils me demandent du rap français - parce que cela semble faire l'unanimité aujourd'hui. Mais c'est compliqué, le rap, dans toutes les langues. En général le rythme est rapide, les paroles sont en argot, il y a beaucoup de références culturelles et sociales. Bref - c'est une horreur pour les profs de français :-). Je plaisante... Cela dit, je leur fais parfois écouter des chansons comme ça, sans exercice particulier, juste pour le plaisir de découvrir un artiste. Il y a toujours un étudiant qui veut étudier les paroles - les paroles, c'est le texte de la chanson. Et moi, je lui explique qu'on ne doit pas toujours comprendre chaque mot pour apprécier une chanson ou un artiste. Aimer la musique, ça passe aussi par la mélodie, le rythme, la voix, les émotions, l'énergie. Non ?

En fait, si j'y réfléchis bien, ce n'est pas une mauvaise chose si mes enfants m'ont obligée, entre guillemets, à regarder la cérémonie des Victoires de

מילים, כדי להדגיש אותה, להבחין בה. אבל הביטוי "במרכאות" פירושו כביכול. כאן, האמת היא שהילדים שלי לא הכריחו אותי לצפות, הכריחו אותי לשבת מול הטלוויזיה. זו צורת דיבור.

בקיצור... הצפייה ב-Victoires de la Musique אילצה אותי, או יותר נכון עודדה אותי להתעניין בשירה הצרפתית הנוכחית, מהשנים האחרונות. ואני חושבת שזה דבר טוב, במיוחד כי... אהיה כנה אתכם, מכל האמנים שהזכרו, שקשורים לטקס הזה, היחיד שבאמת מדבר אליי - אני מתכוונת ליחיד שאני באמת מכירה, שאני מכירה את השירים שלו ויכולה לשיר, לפחות את הפזמונים - ובכן, זה ז'אק דוטרון. והוא אחד האמנים של הטקס הזה כי הוא קיבל את הכבוד. אז ז'אק דוטרון הוא לא מה שאנחנו יכולים לקרוא לו אמן מהדור החדש... ממש לא! הוא שר משנות ה-60. אני חושבת שהוא עדיין מופיע, הוא עדיין נותן הופעות... אבל היי, מבינים שהוא אמן מהתקופה של ההורים שלי! הוא בטח גם בגיל של ההורים שלי, ואני גדלתי על השירים שלו. הילדים שלי יודעים מי זה, מי הוא ז'אק דוטרון, כי אנחנו שומעים את שמו, את השירים שלו ברדיו, אבל לא יותר מזה.

לי, זה קצת אותו דבר עם האמנים הצעירים המועמדים השנה. כלומר, שמעתי על כמה מהם, כמה מהאמנים האלה, וכנראה אפילו שמעתי את השירים שלהם ברדיו, אבל לא יותר מזה. זה לא אומר שהם לא זמרים טובים, בכלל לא, אבל אני לא ממש מעודכנת, בעניינים.

la Musique. Les guillemets, c'est ce petit signe qu'on met avant et après un mot ou un groupe de mots, pour le mettre en valeur, le distinguer. Mais l'expression "entre guillemets" veut dire soit-disant, quelque chose qu'on prétend. Ici, la vérité est que mes enfants ne m'ont pas obligée à regarder, forcée à regarder, mise de force devant la télé. C'est une façon de parler.

Bref... Regarder les Victoires de la Musique m'a obligée, ou plutôt encouragée à m'intéresser à la chanson française actuelle, de ces dernières années. Et je crois que c'est une bonne chose, surtout que... Je vais être honnête avec vous, parmi tous les artistes mentionnés, cités dans cette cérémonie, le seul qui me parle vraiment - je veux dire le seul que je connais vraiment, dont je connais des chansons, que je peux vraiment chanter, au moins les refrains - et bien c'est Jacques Dutronc. Et il fait partie des artistes de cette cérémonie parce qu'il a reçu le Victoire d'honneur. Alors Jacques Dutronc, ce n'est pas ce qu'on peut appeler un artiste de la nouvelle génération... vraiment pas ! Il chante depuis les années 60. Je crois qu'il se produit encore, qu'il donne encore des concerts... mais bon, vous comprenez surtout que c'est un artiste de l'époque de mes parents ! Il doit d'ailleurs avoir l'âge de mes parents, et moi, j'ai grandi en écoutant ses chansons. Mes enfants savent de qui il s'agit, qui est Jacques Dutronc, parce qu'on entend son nom, ses chansons à la radio, mais pas plus.

Moi, c'est un peu la même chose avec les jeunes artistes nominés cette année. Je veux dire par là que j'ai entendu parler de certains d'entre eux, de certains de ces artistes, et j'ai même probablement entendu leurs chansons à la radio, mais pas plus que ça. Ça ne veut pas dire que ce ne sont pas de

bons chanteurs, pas du tout, mais je ne suis pas vraiment au goût du jour, donc dans le style actuel.

אני תוהה אם זה לא נורמלי, האמת. אם לא הגיוני שהורים וילדיהם לא ישמעו אותו סוג של מוזיקה. הרי כשילדים הם בני נוער, הם מושפעים בעיקר מחבריהם, מהסביבה החברתית שלהם. ואני אפילו מתארת לעצמי שיש להם רצון מסוים להתנתק מההורים שלהם. (SE DEMARQUER ממישהו פירושו להתרחק ממנו, להבדיל ממנו). עם זאת, כשהייתי צעירה, שמעתי הרבה מהמוזיקה שההורים שלי. תרצו או לא, היא הייתה שם. כמוזיקת רקע. לא יכולתי להגיד את אותו הדבר על הילדים שלי. אני חושבת שזה נובע מהדרך שבה אנחנו צורכים מוזיקה היום. זאת אומרת שהיום אנחנו מאזינים למוזיקה בעיקר ביוטיוב, בנייד, עם אוזניות. אני לא יודעת אם זה נכון גם לכם, אבל זה נכון לילדים שלי... וגם לי. לבסוף, זה די נדיר שיש מוזיקה בווליום מלא בבית. או שאני לבד, או עם בעלי. אבל כשאנחנו כל המשפחה יחד, זה באמת מאוד נדיר וזה לא נמשך זמן רב. הבעיה הכי גדולה היא ברכב, ובמיוחד כשיש לנו נסיעה ארוכה, כלומר כשהדרך ארוכה. כי באופן כללי, תחנות הרדיו שבעלי ואני אוהבים לא מאוד פופולריות בקרב ילדים. הקונפליקט הנצחי של הורה-נוער (מתבגר).

Je me demande si ce n'est pas normal, au fond. Si ce n'est pas logique que les parents et leurs enfants n'écoutent pas le même genre de musique. Après tout, quand les enfants sont adolescents, ils sont surtout influencés par leurs copains, par leur environnement social. Et j'imagine même qu'ils ont une certaine envie de se démarquer de leurs parents. (se démarquer de quelqu'un, ça veut dire prendre ses distances par rapport à lui, se distinguer de lui). Cela dit, quand j'étais jeune, j'ai beaucoup entendu la musique qu'écoutaient mes parents. Que j'aime ou non, elle était là. En musique de fond. Je ne pourrais pas dire la même chose de mes enfants. Je crois que c'est dû à la façon dont on consomme la musique aujourd'hui. Je veux dire qu'aujourd'hui on écoute de la musique principalement sur YouTube, sur son portable, avec des écouteurs. Je ne sais pas si c'est vrai pour vous aussi, mais c'est le cas pour mes enfants... Et aussi pour moi. Finalement, c'est assez rare d'avoir de la musique à plein volume à la maison. Ou alors c'est que je suis toute seule, ou avec mon mari. Mais quand on est en famille, c'est vraiment très rare et ça ne dure pas longtemps. Le plus gros problème, c'est dans la voiture, et surtout quand on fait de longs trajets, c'est-à-dire quand la route est longue. Parce qu'en général, les stations de radio qu'on aime, mon mari et moi, ne plaisent pas beaucoup aux enfants. L'éternel conflit parents-ados (adolescents).

כדי לחזור ל-Victoires de la Musique שלנו, זה היה בשבת האחרונה. ברור שחכייתי לתוצאות כדי להקליט את הפרק הזה. אז הנה הם: ORELSAN הוכתר - זה אומר שהוא זכה בתואר אמן השנה ו-CLARA LUCIANI בתואר

Pour en revenir à nos Victoires de la Musique, c'était donc samedi dernier. Évidemment, j'ai attendu d'avoir les résultats pour enregistrer cet épisode. Et donc les voici : Orelsan a été sacré -

אמנית השנה. התגלית הנשית של השנה היא BARBARA PRAVI, והתגלית הגברית Terrenoire.

ça veut dire qu'il a remporté le titre d'artiste masculin de l'année et Clara Luciani celui d'artiste féminine de l'année. La révélation féminine de l'année est Barbara Pravi, et la révélation masculine Terrenoire.

אם אתם גרים מחוץ לצרפת, או אם אתם בגילי, אני מניחה שזה לא אומר לכם כלום. ואין בזה שום בושה! אבל, זה לא אומר שאתם לא צריכים להתעניין בזה. אחרי הכל, הזמרת ZAZ זכתה פעמיים בתואר האמנית של השנה, ואתם מכירים את ZAZ, נכון?

Si vous habitez en dehors de la France, ou si vous êtes de mon âge, je suppose que ça ne vous dit RIEN du tout. Et il n'y a pas de honte à ça ! Mais, cela ne veut pas dire que vous ne devriez pas vous y intéresser. Après tout, la chanteuse Zaz a reçu deux fois le prix d'artiste féminine de l'année, et vous connaissez Zaz, n'est-ce pas ?

הוא לא, אל תגידו לי שאתם לא מכירים את ZAZ!! רגע... אם זה לא אומר לכם כלום, עצרו את הפרק הזה עכשיו - לא, לא, אני לא צוחקת. עצרו, שימו את הפרק הזה בהשייה, כן, אני נותנת לכם רשות, באופן חריג, כנסו ליוטיוב, חפשו "ZAZ JE VEUX" וניפגש בסוף השיר, בעוד שלוש דקות.

Ah non, ne me dites pas que vous ne connaissez pas Zaz !! Attendez... si ça ne vous dit rien, arrêtez tout de suite cet épisode - non, non, je ne rigole pas. Arrêtez, mettez cet épisode sur pause, si si, je vous en donne l'autorisation, exceptionnellement, allez sur Youtube, cherchez "Zaz je veux" et on se retrouve à la fin de la chanson, dans trois minutes.

אז ZAZ? מה אתם חושבים? אם אתם לא ממש אוהבים, זה בסדר. פשוט "בזבזתם" שלוש דקות מזמנכם - והפסדתם את ערכתי... אני צוחקת... אם אתם אוהבים את הסגנון, אני מזמינה אתכם להאזין לשירים אחרים. אבל תיזהרו, אתם עלולים להתאהב בה, כמו אחד מהתלמידים שלי! הוא הפך למעריך! יש לה קצת את אותו סגנון כמו אדית פיאף בשירים הראשונים שלה, לא? וחוץ מזה, היא הוציאה גרסה מצוינת לחייה בוורוד של אדית פיאף.

Alors, Zaz ? Vous en pensez quoi ? Si vous n'aimez pas vraiment, ce n'est pas grave. Vous avez juste "perdu" trois minutes de votre temps - et mon estime... Je rigole... Si vous aimez bien le style, je vous invite à écouter d'autres titres. Mais attention, vous allez peut-être tomber amoureux d'elle, comme l'un de mes étudiants ! Il est devenu fan ! Elle a un peu le même style qu'Edith Piaf dans ses premières chansons, non ? Et d'ailleurs, elle a sorti une excellente version de la vie en rose d'Edith Piaf.

אה, דרך אגב... כשצפיתי בטקס בטלוויזיה עם הילדים שלי, גיליתי קטגוריה חדשה - טוב, אולי היא קיימת כבר כמה שנים אבל היא חדשה עבורי: האלבום הכי STREAMED. כן כן, שמעתם נכון - "STREAME", באנגלית. לפני כן היינו מדברים על האלבום עם הכי הרבה מכירות, נכון? מדהים איך הזמנים משתנים. אנחנו בעידן אחר. אלבומים לא נמכרים יותר, אין יותר דיסקים (שלא נדבר על הקסטות - אני

Ah, au fait... Comme j'ai regardé la cérémonie à la télé avec mes enfants, j'ai découvert une nouvelle catégorie - enfin, elle existe peut-être déjà depuis quelques années mais c'est nouveau pour moi : l'album le plus streamé. Oui oui, vous avez bien entendu - "streamé", en anglais. Avant, on parlait de l'album avec le plus de ventes, non

מרגישה סופר זקנה ברגע שאני מזכירה אותו).
היום הכל קורה באינטרנט.

כך גם התחיל ORELSAN, אמן השנה.
באינטרנט. כן, הוא העלה את השירים
הראשונים שלו, המוזיקה שלו לאינטרנט.
ORELSAN הוא ראפר צעיר שמרבה לדבר
בפרובוקציה, ומדבר בטקסטים שלו על
הנושאים המרכזיים של הדור החדש,
האינטרנט, מערכות יחסים רומנטיות. אם אתם
אוהבים ראפ, אני ממליצה עליו.

והאמנית של השנה, CLARA LUCIANI...
ובכן, מלאני, בתי, אמרה לי שהיא כבר זכתה
באותו התואר לפני שנתיים. היא שואבת
השראה יותר מהמוזיקה של שנות ה-60,
פרנסואז הארדי, סרז' גינסבורג, אם זה אומר
לכם משהו.

בכל מקרה, שמתי את הקישורים בתיאור
הפרק, כדי שתוכלו לקבל תמונה.

אז בעצם, מה הטעם בטקסים מסוג זה?
מבחינתי זו העובדה שאנחנו מגלים אמנים
שאנחנו לא מכירים, במיוחד המועמדים
לקטגוריית "תגלית השנה". כי אנחנו בהחלט
שומעים פחות את השירים שלהם ברדיו, אנחנו
רואים אותם פחות בטלוויזיה. אז זו הזדמנות
להאזין לכמה שירים ביוטיוב - ועוד אם תרצו.
זה גם מעודד ועוזר להם בתחילת הקריירה
שלהם. עבורכם, מאזינים זרים יקרים, זו
הזדמנות לשמוע שירים בצרפתית, ולכן ליהנות
תוך כדי תרגול השפה.

? Incroyable comme le temps change.
On est à une autre époque. Plus
d'albums vendus, plus de CDs (ne
parlons pas des cassettes - j'ai
l'impression d'être super vieille dès que
j'y fais référence). Aujourd'hui tout se
passe sur Internet.

C'est d'ailleurs comme ça qu'a
commencé Orelsan, l'artiste de l'année.
Sur Internet. Oui, il a mis ses premiers
morceaux, ses premiers titres sur
Internet. Orelsan, c'est un jeune
rappeur qui pratique souvent la
provocation, et parle dans ses textes
des grands thèmes de la nouvelle
génération, Internet, les relations
amoureuses. Si vous aimez le rap, je
vous le conseille.

Et l'artiste féminine de l'année, Clara
Luciani... Eh bien, Mélanie, ma fille,
m'a dit qu'elle a déjà remporté ce
même titre il y a deux ans. Elle, elle
s'inspire plutôt de la musique des
années 60, Françoise Hardy, Serge
Gainsbourg, si ça vous dit quelque
chose.

De toute façon, je vous mets les liens
dans le descriptif de l'épisode, comme
ça vous pourrez vous faire une idée par
vous-même.

Donc en fait, c'est quoi, l'intérêt de ce
genre de cérémonies ? Pour moi, c'est
le fait qu'on découvre des artistes qu'on
ne connaît pas, notamment les nominés
pour la catégorie "révélation de
l'année". Parce qu'on entend
certainement moins leurs chansons à la
radio, qu'on les voit moins à la télé. Et
donc c'est l'occasion d'aller écouter
quelques morceaux sur Youtube - et
plus si on aime. Ça permet aussi de les
encourager et de les aider au début de
leur carrière. Pour vous, chers
auditeurs étrangers, c'est l'occasion
d'entendre des chansons en français, et
donc de vous faire plaisir tout en
pratiquant la langue.

אבל ה-Victoires de la Musique בהחלט לא ישנו את הזמרים האהובים עליכם. זה שאמן מקבל פרס לא אומר שכולם חייבים לאהוב אותם. מה שיפה, במוזיקה, כמו באמנות בכלל, זה שיש כל כך הרבה סגנונות שונים שכל אחד יכול למצוא את מה שהוא אוהב. ואם רוב גדול של אנשים מקשיבים ואוהבים את השירים של ORELSAN ו-CLARA LUCIANI, זה לא אומר שכולם חייבים לאהוב אותם.

בסופו של דבר, זה כמו בסרטים. דרך אגב, בקרוב יתקיים טקס ה-CESARS ב-25 בפברואר ליתר דיוק. אה, כן, גם זה, אתם כנראה לא מכירים. ובכן, ה-CESARS הם האוסקר הצרפתי. אנו בוחרים את הסרט הצרפתי הטוב ביותר של השנה, השחקן הטוב ביותר, השחקנית הטובה ביותר, התסריט הטוב ביותר וכו'. וכמו שאתם בהחלט מכירים את האוסקר, ויודעים כמוני שהסרט הטוב ביותר הוא לא תמיד האהוב עליכם, זה אותו דבר בצרפת. אני לא מתכוונת שהשחקנים המוזכרים לא היו טובים, כמוכן. אבל הם פשוט לא תמיד המועדפים שלנו. וזה טוב מאוד ככה. אחרי הכל, מגוון רחב נדרש בכדי להרכיב עולם.

Mais les Victoires de la Musique, ça ne va certainement pas changer vos chanteurs et chanteuses préférés. Ce n'est pas parce qu'un artiste reçoit un prix que tout le monde doit l'aimer. Ce qui est beau, dans la musique, comme dans l'art en général, c'est qu'il y a tellement de styles différents que tout le monde peut trouver ce qui lui plaît. Et si une grande majorité de gens écoutent et aiment les chansons d'Orelsan et de Clara Luciani, cela ne veut pas dire que tout le monde doit les aimer.

Enfin, c'est comme les films. D'ailleurs, il va bientôt y avoir la cérémonie des Césars. Le 25 février exactement. Ah, oui, ça aussi, vous ne connaissez sans doute pas. Et bien, les Césars, ce sont les Oscars français. On récompense donc le meilleur film français de l'année, le meilleur acteur, la meilleure actrice, le meilleur scénario etc etc. Et comme vous connaissez certainement les Oscars, et savez autant que moi que le meilleur film n'est pas toujours votre préféré, c'est pareil en France. Je ne veux pas dire que les acteurs nommés n'ont pas été bons, bien entendu. Mais ils ne sont tout simplement pas toujours nos favoris. Et c'est d'ailleurs très bien comme ça. Après tout, il faut de tout pour faire un monde !

Credits: The podcast French To Go is produced by French Carte - Delphine Woda frenchcarte@gmail.com

Sound: <http://www.freesound.org/people/klankbeeld/>

Creative Commons Attribution – NonCommercial – NoDerivatives 4.0 International License